

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 68/2016
21.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Д.Д. из В., чији је пуномоћник И.К., адвокат из В., против туженог М.и. А.-п., АД В., чији је пуномоћник Љ.А., адвокат из В., ради поништаја уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 813/14 од 11.03.2014. године, у седници одржаној 21.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 813/14 од 11.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 543/13 од 20.12.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог од 17.05.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду 00000236-М.бр.7137923 од 01.06.2012. године; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 813/14 од 11.03.2014. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 543/13 од 20.12.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, у вези члана 8. истог закона и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни повреда поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту стражара. Решењем туженог од 17.05.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 13. став 1. Уговора о раду и то због неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних обавеза. Тужилац је 04.04.2013. године, прегледао ковертирану пошиљку која је била оштећена и насловљена на извршног директора туженог. Потом је ову пошиљку уступио раднику обезбеђења, који је предао извршном директору. Код туженог су радници обезбеђења преузимали од достављача пошиљке и остављали их у портирници, а стражари немају обавезу нити да примају, нити да достављају пошиљке примаоцима. Тужилац није отварао нити узимао садржај ковертиране пошиљке. Правилником о систематизацији радних места код туженог у опису послова за радно место стражара предвиђено је да овај запослени контролише улазак и излазак свих лица и возила у пословном кругу туженог и ван њега, у циљу спречавања изношења имовине, врши њихово претресање и све неправилности евидентира у књигу, евидентира непрописна понашања, изношење имовине и слично. Обилази пословни круг и све објекте који су му поверени на чување, обезбеђује имовину туженог од крађе и свих врста отуђења и оштећења, прати и евидентира свако сумњиво и непрописно понашање радника и трећих лица у пословном кругу и око њега, по потреби предузима одређене мере и о свему обавештава непосредног претпостављеног, потом на позив радника портирнице или другог одговорног радника онемогућава свако непрописно понашање радника и трећих лица, спроводи заштиту имовине туженог, обавља и друге послове по налогу непосредно претпостављеног, а на свом радном месту дужан је да се придржава мера безбедности, заштите на раду и мера противпожарне заштите.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили као незаконито решење туженог од 17.04.2013. године.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

У члану 13. став 1. тачка 1. Уговора о раду, прописано је да запосленом код туженог престаје радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца, ако својом кривицом учини повреду радне обавезе тако што неблаговремено, несавесно и немарно извршава послове и радне задатке.

За постојање наведеног отказног разлога, неопходан услов је радња запосленог која представља биће повреде радне обавезе и која је противправна. У конкретном случају, тужилац описаном радњом није извршио ниједну повреду радне обавезе прописане уговором о раду, јер овакво поступање тужиоца није било несавесно и немарно. По оцени Врховног касационог суда, тужилац није одговоран за повреду радне обавезе која му је стављена на терет, имајући у виду пре свега опис послова за радно место стражара из Правилника о систематизацији радних места код туженог, јер у опису послова стражара није наведен начин поступања са пошилима. Стога, поступање тужиоца са ковертираном пошилком која му је предата не испуњава разлоге за отказ уговора о раду из члана 179. тачка 2. Закона о раду, тако да је тужиоцу незаконито престао радни однос.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**